

[Undervisningsministeren.]

om hastesager — således som i dette tilfælde, hvor finansudvalget har haft god tid til at overveje spørgsmålet, for den ene sags vedkommende næsten et halvt år, uden at man har givet svar — der kan være hastesager, hvor det er nødvendigt, at man handler, som jeg har gjort her.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forespørgerne (Henry Christensen): Jeg vil gerne spørge den højtærede undervisningsminister, hvor i forfatningen det står, at den omstændighed, at der er tale om en hastesag, kan give grundlag for, at man går ud over grundlovens § 46. Jeg vil gerne understrege, at det, vi diskuterer i øjeblikket, er det spørgsmål: hvilke udgifter kan regeringen få gennemført på forventet efterbevilling, altså uden at der foregår nogen behandling i det høje ting, uden at der gennemføres nogen lov, sådan som grundloven siger at det skal ske? Det er det, der er problemet; det er det, vi diskuterer i dag. Det, der må være det afgørende — det er det, jeg har hævdet i dag — er sagens karakter; det er det centrale. Afgørelsen kan ikke bero på den højtærede ministers skøn, og det kan heller ikke være et tilfældigt flertal i finansudvalget, der skal træffe afgørelsen.

Den højtærede minister siger, at der er jo ikke uenighed om det saglige. Det er der måske ikke, det ved vi ikke noget om, det har jeg givet til kende her i dag. Men der er afgørende uenighed om det principielle, og det må vel for den højtærede minister — og måske netop for den nuværende højtærede undervisningsminister — spille en meget stor rolle. Den højtærede minister siger igen, at man følger en gammel praksis. Jeg har begrundet tidligere i dag, hvorfor det er så vigtigt, at man med hensyn til de rettigheder, som den nye forfatning sikrer mindretal, forsøger at skabe klarere retningslinjer og måske også i visse tilfælde en ændret praksis, og de grunde, jeg har angivet derfor, har ikke været anfægtet fra nogen side. Jeg tror derfor virkelig, at den højtærede undervisningsminister skulle tænke på Hørups ord: „Ingen over og ingen ved siden af folketinget“ — og det er det samlede folketing, det her drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Den højtærede undervisningsminister siger den ene gang efter den anden, at i princippet er vi enige. Hvis vi var enige i princippet, var der jo ingen grund til stor debat her, så måtte vi bare se at få praksis ændret. Men debatten føres jo, fordi vi ikke er enige i princippet, fordi der er den store forskel i opfattelserne af, hvilke sager man kan tillade sig at få gennemført i finansudvalget, uden at de føres frem i salen. Jeg har adskillige gange gjort opmærksom på, at vi mener, at pengene bør bevilges her i salen — ikke i finansudvalget — inden de bruges; det er det, der er udgangspunktet for mit indlæg i debatten og ligeledes for det dagsordensforslag, jeg har stillet. Dette forslag siger faktisk, at vi ønsker, at alle sager, der kan udformes i lovforslags form, også bør udformes således og derefter forelægges i tinget; derudover skulle der praktisk taget ikke være andet tilbage end efterbevillingssager, som vi for øvrigt også mener bør føres frem i tinget. Men altså, der må søges lovhjemmel, vi må have en debat om sagerne, så vi undgår afgørelserne bag de lukkede døre i finansudvalget. Det var på dette punkt, man havde det store problem i 1953. Ønsker man at komme bort fra denne praksis, kan det ikke klares med det dagsordensforslag, som er stillet af forespørgerne, så må man gå videre og stemme for det dagsordensforslag, vi har stillet.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Det ærede medlem hr. Henry Christensen erkender, at der ikke i grundloven eller andre steder kan angives en ganske bestemt fremgangsmåde; fremgangsmåden må afgøres i det enkelte tilfælde. Når vi er nået så langt og vi derefter er enige om, at der ikke er stort at indvende imod det saglige i de forslag, vi vil gennemføre — de har været igennem en indgående oplysende drøftelse i partierne; det vil sige, at folketingets medlemmer, fraregnet en ganske lille gruppe, er fuldt orienteret om, hvad det drejer sig om — og når vi sagligt set er enige, så vil jeg ikke tro, det ærede medlem vil sige, at vi skulle undlade disse byggerier. Derfor tror jeg, det ærede medlem har pustet denne sag op til noget langt større, end den er værd.